

www.dereta.rs

Biblioteka
STRIPOTEKA

Urednik izdanja
Aleksandar Šurbatović

Naslov originala
Peter O'Donnell
MODESTY BLAISE

Piter O'Donel

Modesti Blejz

Prevod s engleskog
Dragan Golubović

Beograd
2018.
DERETA

Za Konstancu

1

Frejzer podese naočare tako da mu se na licu pojavi izraz vrhunske gluposti, koji je najviše voleo. Prešao je prstom niz nos i tupavo se zagledao u dosije koji je držao u rukama.

„Mislim, ser”, reče uzdržano, „da bismo mogli imati muke u pridobijanju Modesti Blejz.” Trepnuo je prema krupnom, sedokosom čoveku koji je stajao kod prozora i gledao užurbani noćni saobraćaj dole ispred Vajthola.

„Za trenutak”, reče Tarant, okrenuvši se od prozora, „ponadao sam se da biste mogli uspeti u tome, Frejzeru.”

„Žao mi je, ser Džeralde”, reče Frejzer pomalo rezignirano. „Možda neki drugi put.”

Tarant pođe do velikog stola u jednom uglu prostorije. Seo je u svoju stolicu, otvorio lakiranu kutiju, izvadio cigaru i prionuo da je upali.

„Izvanredna žena, Frejzeru”, reče, gledajući kako se gusti dim izvija prema blagoj fluorescentnoj svetlosti. „Da ste vi 1945. godine bili dete u logoru za raseljena lica na Srednjem istoku, mislite li da biste mogli da se penzionišete u dvadeset šestoj godini, sa preko pola miliona funti? Malo, žensko dete, naravno.”

Od svih izraza koje je imao na repertoaru Frejzer hitro odabra jedan – izraz blage uvređenosti sa napućenim usnama. Tarant razmisli o njemu, pa odobravajući klimnu glavom.

„Najverovatnije”, nastavi, „da ćemo teško moći da je pridobijemo za novac. A naročito ne za dve hiljade godišnje, kolika su primanja državnih službenika.”

Frejzer diže ruku blago savijenog srednjeg prsta i pažljivo se počea po glavi ispod proređene kose. „Neki od naših ljudi su posvećeni svom poslu”, reče neuverljivo.

„Da. Izgleda da ona ima osećaj patriotizma.” Tarant se namršti na svoju cigaru. „Najzad, odlučila je da ostane ovde. Ali mislim da se ne bi odazvala ni na zov trube.”

„Ucena?”, Frejzer pokuša jednim izrazom da objedini nagoveštaj, izazov i odbojnost. Osetio je da mu nije uspelo jer je Tarant samo odmahnuo glavom.

„Ne... ne ucenom. U stvari, mislim da je to pravi podsticaj za nju, Frejzeru. A potrebno nam je mnogo više od nevoljne saradnje.”

„Pitam se da li...”, Frejzer ostavi rečenicu da lebdi u vazduhu dok je pažljivo okretao list u dosijeu i nekoliko sekundi nepotrebno zurio u njega. „Pitam se da li bi ovo pomoglo.”

Tarant uze papir i dva puta pročita kratku poruku na njemu. Nesigurnog izraza, koji je ipak zračio nadom, zamislilo se, a onda podigao pogled prema Frejzeru shvativši da je on u pravu.

U trenutku se zapita zašto se čovek sa Frejzerovim dosiejom terenskog operativca trudi da izgleda kao beskorisni glupan, sada kad radi miran kancelarijski posao. Iz čiste navike, verovatno. Ta uloga mu je koristila u prošlosti i

možda je sada teško otarasiti je se. Tarantu ona nije smetala. Njih dvojica se odavno poznaju i Frejzer je znao u kojim situacijama ovaj skida tu masku. U svakom slučaju, bila je to bezopasna igra, korisna i često zabavna.

„Poruka je stigla od šifranta pre jednog sata”, reče Frejzer uz mali pokret kao da se izvinjava. „Naravno, nisu joj pripisali nikakvu važnost. Već da je deo rutinskog izveštaja. Ali pomislio sam da, možda...?”

„Mislim da zaista može da posluži.” Tarant mu vrati papir i pogleda na sat. „Deset sati. Mislite li da bi htela da se vidi sa nama večeras?”

„Nema boljeg trenutka od sadašnjeg.” Frejzer je izveštačeno ubacio ovu frazu, ne uspevši sasvim da prikrije svoje zadovoljstvo. „Ser, da li da pokušam da je nazovem?”

Noćni vazduh je bio prijatno topao dok je Frejzer vozio svoj stari bentli niz Konstitujušn hil i opuštenu krivudao između vozila kroz Hajd park. Jedan taksista je zbog toga besno uzviknuo, na šta se ovaj izvinio osmehom, uzviknuvši zatim tako maštovitu psovku da je Tarant jedva uspeo da sakrije svoje divljenje.

„Vaš razgovor sa Modesti je bio vrlo kratak”, reče Tarant dok su se vozili kroz park. „Zar ništa nije pitala?”

„Nije, ser Džeralde.” Frejzer se nagnu iznad volana i zabrinuto trepnu posmatrajući kroz vetrobran. „Kada sam je pitao možete li da je nazovete, rekla je samo: 'Da. Sada, ako vam odgovara.' Zvučalo je kao da zna ko ste.”

„Zna. Dva puta je slala Vilija Garvina iz Tangera da mi proda vredne informacije. Nešto o Naseru i vrlo korisne stvari o ruskoj organizaciji u Levantu.”

„Šta mislite o Garvinu, ser?”

„Tvrd kao dijamant, ali sa dobro ispoliranim delovima. Ima jak kokni naglasak, ali mislim da su mu i francuski i arapski vrlo dobri. Ima savršene manire; odveo sam ga na ručak u klub *Rend* da ga uplašim, ali izgledao je kao da je tu rođen. Pregovarao je veselo, ali nemilosrdno. Izgledao je opušteno nadmoćan, kao... zastupnik aktuelne kraljice.”

„Ne kao suprug?”, upita Frejzer nesigurno.

„Definitivno ne tako. Kao dvorjanin. Ništa više od toga.”

„Šteta, zaista.” Frejzer uzdahnu i izgura jednog ministina iz trake. „Da su u takvom odnosu, možda biste vi bili u boljem položaju. Mislim, sad je taj Garvin u nevolji.”

„Da. A s druge strane...?” Tarant je to izrekao kao nedorečeno pitanje.

„Tačno.” Frejzer ozbiljno zaklima glavom nekoliko puta. „Da su u supružničkom odnosu, Garvin možda ne bi bio u nevolji. A vas se to nimalo ne bi ticalo, ser.”

Visoki blok koji je gledao iznad parka konstruisao je Le Korbizjeov učenik i bio je završen pre nešto više od godinu dana – vrhunac jednostavne elegancije. U sutere-nu se nalazi privatni bazen, tereni za skvoš i teretana za stanare i njihove goste. Fasada je bila od glatkog kamena, a krov isprekidan uvučenim platformama sa balkonima. Na vrhu, penthaus koji gleda na jug, ograničen je sa obe strane terasom pokrivenom pločama od betona, između kojih je rasla trava.

Penthaus je koštao sedamdeset hiljada funti.

Za pultom u velikom predvorju uniformisani vratar ljubazno nakrivi glavu kao odgovor na Tarantovo pitanje.

„Da, gospodine, gospođica Blejz je javila da vas očekuje.”

Iza prostora pokrivenog mekim, smeđim tepihom nalazila su se čvrsta vrata privatnog lifta. Vratar dodirnu dugme i vrata tiho kliznuše u stranu.

„Da, tu smo. Spustila je lift za vas. Uđite, gospodo, molim vas. Odvešće vas direktno na krov. Ne zaustavlja se na ostalim spratovima.”

„Hvala vam.” Tarant pritisnu dugme i vrata se zatvoriše. Lift pođe polako, pa onda poče glatko da ubrzava. Na vrhu, vrata su se opet povukla i njih dvojica izadoše.

Našli su se u prostranom, otvorenom foajeu sa podom od keramičkih pločica ugljenosive boje. Iza se nalazila velika prostorija koja se pružala nekih petnaest metara do suprotnog zida, gde je veliki prozor od poda do plafona gledao na park. Činilo se da su foaje i ta prostorija zajedno, ali ona je bila tri stepenika niža od tanke gvozdene balustrade na rubu foajea koja je okruživala prostoriju celom njenom širinom.

Vlasnica je ostavila svoj pečat gotovo u svakom delu prostorije, kojom je odisala toplina i jednostavnost. Zatim bi pogled počeo da otkriva čudne nejasnoće u toj jednostavnosti, neobičnu mešavinu stilova, koji bi se inače sudarali, ali su tu bili zapanjujuće usklađeni.

U foajeu su svoje mesto našle dve stolice, kanabe Luj XVI i okrugli stočić. Sa strane se nalazila niša za kapute, iza somotske zavese. Pod prostorije bio je popločan osmouganim pločicama boje mutne slonovače. Na njima je bilo prostrto sedam ili osam tepiha različitih veličina živopisnih boja isfahanske izrade.

Sredina jednog zida bila je od prirodnog kamena, sa ugrađenim kaminom. Ostali zidovi bili su ukrašeni

kedrovinom. Na njima je bilo nekoliko slika i tapiserija Fransoe Bušea. Tarant je na slikama primetio Miroa, Brakovu mrtvu prirodu i Modiljanija. Ostale su mu bile nepoznate.

Sva vrata koja su vodila iz sobe i dvoja kojima se izlazi iz foajea bila su od tikovog furnira, klizna, od poda do plafona.

U jednom uglu sobe nalazila se zakrivljena polica sa raznim ukrasima; porcelanski sat u obliku lava u stilu Kafirija, poduprt sa dva Sevresova tanjira; činija od žada sa zmajevima iz Đaćing perioda i srebrna bočica za miris; tri izuzetne figure od slonovače, Klodiova statueta i antička urna od mahagonija.

Osvetljenje je bilo izvrsno, a veći delovi nameštaja bili su jednobojni i slagali se sa živopisnim šarama tepiha. Tarant je primetio duboki kauč od crne kože, dve „Barselona” stolice neutralne boje i nizak, dugačak sto sa belim i zlatastim poljima.

Na ugrađenim policama smeštenim na jednom od zidova bile su knjige i ploče, simpatično nesređene zbog upotrebe. Pri kraju polica nalazio se haj-faj, delimično skriven paravanom od koromandelovog drveta.

Ali Tarantov pogled se stalno vraćao na tepihe. Izgledali su prijatno melanholično poput neke muzike, kao što su recimo Listovi *Preludijumi*.

Pored sebe začu dug i oduševljen uzdah svog saradnika. „Hanibalovi tragovi”, reče i glasno procedi Frejzer. „Kakva prokleta postavka.”

Zajedno pođoše do stepenica ispod gvozdene balustrade. Pošto se sabrao, Frejzer nespretno zagrlji svoju akten-tašnu i poče sumnjičavo da razgleda oko sebe. Kroz otvorena

vrata na desnoj strani sobe nazirala se bleдозелена дневна svetlost i čuo se tihi šum neke male mašine.

Tarant spusti svoj šešir uskog oboda i kišobran na stolicu.

„Mislim da treba da se nakašljete”, Frejzer predloži.

„Ne trudite se, g. Frejzeru.” Glas je bio melodičan, sa blagim stranim naglaskom. Intonacija je bila hladna, ali ne neprijatna. Ona je stajala na vratima, na pozadini od fluorescentne svetlosti. Lice joj je bilo glatko i smireno, sa visokim jagodičnim kostima ispod tamnih, prodornih očiju. Mogla je imati 165 centimetara, pomislio je Tarant, ali crna kosa joj je bila savijena u punđu, pa je zbog toga izgledalo da je viša.

Imala je nežan, taman ten koji bi doneo bogatstvo nekome ko bi mogao da ga iskoristi. Tarant je bio zbunjen njenim ustima. Posmatrana zasebno, bila su malo preširoka, ali manja usta ne bi ni priličila takvom licu. Vrat, zaključio je, iako predivan, bio je definitivno predug... a opet, taj divan položaj glave ne bi išao uz kraći vrat. Noge?

Ne, prokletstvo, one nisu bile preduge. Nije nameravao da opet upadne u istu zamku. Ta devoјka je роđена da se gleda u celini i, po mogućtvu, što češće. Veoma se iznenadio kad je shvatio da želi što pre da vidi njen osmeh. Na sebi je imala snežnobeo uzak džemper, sa rol-kraginom. Rukavi su joj bili skladno zasukani gotovo do lakata. Dole je imala bordocrvenu suknju od finog tvida, sa faltama na obe strane i džepnim preklopima. Suknju je držao široki, crni poјas sa dvostrukim prstenom, a padala joj je tačno do polovine kolena. Njene noge, istog tena, bile su gole. Bila je u tamnozlatastim, otvorenim sandalama, sa malim štiklama i koralnocrvenim lakom na nohtima, isti kao ruž na usnama.

„Gospođice Blejz...” Tarant, siđe niz stepenice, pružajući ruku. „Ja sam Tarant a ovo je moj kolega, Džek Frejzer.”

Ruka joj je bila hladna i osetio je poigravanje čvrstih tetiva u njenim dugim prstima. Malo se okrenula da pozdravi Frejzera i Tarant primeti da mu je prozrela izraz vrhunske gluposti, okarakterisavši ga sa „ne treba ga potceniti”, što je i upamtila.

„Oprostite što smo se javili tako kasno, gospođice Blejz.” Tarantove reči su bile tek prizvuk izvinjenja. „Da li vas ometamo?”

„Ne mnogo. Želim da vas vidim”, odgovorila je prilično neposredno. „Ali htela bih nešto da završim. Potrajaće samo tri ili četiri minuta. Molim vas, uđite.”

Okrenula se i vratila u sobu, a oni pođoše za njom. Tarant je već ulazio u radionice brusaa dragog kamenja, ali nikada nije video nijednu tako urednu. U njoj su bila tri odvojena stola, a pored svakog je stajala visoka stolica. Na jednom su bila tri horizontalna točka, povezana sa motorom na kraju. Olovni točak je bio odmaknut od ostala dva i iza njega je stajala teglica sa silicijum-karbidom. Iza drvenog točka nalazila se konzerva sa najfinijim abrazivom u prahu, a iza filcanog točka teglica sa prahom za poliranje.

Na drugom stolu nalazio se mali sajdžijski strug, opremljen tankim rezačem – vertikalnim diskom prečnika deset centimetara od fosforne bronzne, rubova impregniranih dijamantskom prašinom.

Modesti Blejz sede za treći sto i pokaza muškarcima da zauzmu ostale dve stolice. Uzela je štapić na čijem je širokom vrhu bio zacementiran safir. Zagledavši dragulj, Tarant proceni da ima četrdeset karata. Bio je već izbrušen u vidu

kabošona i sada ga je obrađivala na mašini za rezbarenje. Pritisnula je prekidač i pogonska osovina se pokrenu.

Bila je potpuno koncentrisana. Držeći štapić obema rukama, sa dlanovima na naslonu, lagano je gurnula kamen prema tocilu.

Tarant pogleda oko sebe. Veliki zidni sef je bio otvoren. Nekoliko fioka različitih veličina bilo je izvučeno iz police u sefu i ležalo na stolu pored njegovog lakta. U jednoj od njih ugledao je preko desetak neobrađenih dragulja – dijamanta, rubina, smaragda i safira. U drugoj su bili manji dragulji, isečeni, fasetirani i polirani.

Potom je u većoj fioci video izrezbareno poludrago kamenje i ostao bez daha. Bile su tu izrezbarene teglice i bočice od žada i ahata, satanska glava od opsidijana i ruža od ružičastog alabastera. Video je osmoruku boginju izrezbarenu u belom kalcedonu i veliki oval od složeno izrezbarenog gagata.

U prostoriji se tri minuta nije čulo ništa sem zvuka motora. Frejzer je, smetnuvši s uma svoj izraz lica, pažljivo posmatrao.

Modesti Blejz isključi motor i ustade. Stavila je juvelirsku lupu na jedno oko i desetak sekundi proučavala safir, pa digla glavu, pustivši lupu da joj padne u ruku.

„Mogu li to da vidim?“, upita Tarant snebivajući se.

„Naravno. Čeka ga još poliranje.“ Ona mu dodade lupu i štapić sa cementovanim kamenom.

Na safiru je u formi kameje bila izrezbarena glava devojke u poluprofilu, unazad začesljane kose i golih ramena. Neverovatno – to maleno lice izgleda kao da je živo. Tarant je pokušao da shvati tehniku obrade kojom se dobijaju tako

jednostavni obrisi i praznine, ali mu nije uspevalo. Bez reči je dodao Frejzeru štapić sa kamenom i lupu, pa je onda pogledao Modesti Blejz.

„Ovo je vaš hobi, brušenje dragog kamenja?“, upitao je.

„Da.“ Ona mu uzvratila pogled. „Ne obrađujem ih više profesionalno.“ Licem joj se odjednom razvuče osmeh. Taj osmeh je on želeo da vidi. Bio je iskren, sasvim opušten i pomalo đavolski. Tarant shvati da se i on ceri sa njom.

„Ne profesionalno“, reče on i nakrivi glavu u znak odobravanja. „Znamo da ste se povukli, gospođice Blejz. I prirodno je da imate hobi kojim ćete se zanimati.“

Njen osmeh je sada nestao, ostavivši samo malo veselosti u njenim očima. Posle Tarantovih poslednjih reči i to nestade i ona ga zamišljeno pogleda.

„Naravno.“ Glas joj je bio ravan. „Šta ćete popiti?“

Pošli su za njom u veliku sobu, gde ona priđe malom baru, koji je bio izvučen iz niše, a na čijim policama su stajale flaše i čaše.

„Molim vas, sedite. Ser Džeralde?“

„Mali brendi, molim vas.“

„A vi, g. Frejzeru?“

„Oh? Ovaj...“, Frejzer pređe prstom niz nos. „Veliki, molim vas“, reče neuverljivo hrabro, pa se zavalio u stolicu. Zatim počeo da pretura po svojoj akten-tašni, izvadi dve fascikle i spusti ih na svoje krilo.

Tarant je sa zadovoljstvom gledao kako ona spretno priprema pića. Spustila je čašice na stočić između njih dvojice. Nasula je sebi čašu crvenog vina, običnog, primetio je, pa je sela na kraj kauča i digla noge na njega.

„Čast mi je što vas upoznajem, ser Džeralde”, reče ona, dižući čašu da to naglasi. „Pročitala sam vaš dosije pre nego što sam se povukla.”

„Oh, ja sam nezanimljiv čiča, gospođice Blejz.” Otpio je brendi i osetio ukus midasa, koji se u grlu pretvarao u zlato. „Vaša biografija je mnogo fascinantnija.”

„Koliko toga znate?”

„Ah, Frejzer bi se strašno uznemirio ako kažem da nešto znam. Veći deo je samo niz pretpostavki i zaključaka.”

„Mogu li da ih čujem?”

„Naravno.”

Tarant klimnu glavom Frejzeru, koji otvori fasciklu i namršti se na tekst otkucan u njoj.

„Pa, ovaj, ukratko, gospođice Blejz”, reče nervozno, „imam zapisane podatke od vaše sedamnaeste godine. Verujemo da ste bili u logoru za raseljena lica na Srednjem istoku, gde nije bilo moguće proveriti koliko godina imate.”

„Tu ne mogu da vam pomognem, Frejzeru”, reče ona ozbiljno. „Ni sama to nisam mogla da proverim.”

„Dobro. Da skratim, nije otkriveno odakle ste, a znamo da ste tada, otprilike u sedamnaestoj godini, radili u jednoj maloj kockarnici u Tangeru. Držala ju je grupa 'Luš'. Henri Luš je bio vođa male zločinačke organizacije. Kada ga je, godinu dana kasnije, ubila konkurencija, vi ste preuzeli kontrolu i tada je usledio vaš munjevit uspon.”

Frejzer diže pogled sa dosijea.

„Ovde”, reče, „ne razlikujem činjenice i pretpostavke, razumete?”

„Vrlo vispreno, g. Frejzeru.” Ustala je, uzela srebrnu kutiju sa cigaretama i ponudila Frejzera. Bile su to „perfekto

finos". Pošto je on odbio, ona tada uze jednu i spusti kutiju pored Tarantovog lakta.

„Nisam vas očekivala”, reče. „Bojim se da imam samo 'burma čeruts' i 'petit koronas'.”

„Ja ću uživati u 'koronasu', hvala. Šta bi bilo da ste me očekivali, gospođice Blejz?”

„Verujem da pušite 'panč-panč klaro.’”

„Da.” Zakotrljao je cigaru nežno između prstiju, gledajući Modesti dok se vraćala da sedne. „Vili Garvin ima oko za detalje. Vaš dosije o meni mora da je vrlo iscrpan.”

„Bio je. Ali ne dosadan. Molim vas, nastavite, g. Frejzeru.”

„Ta grupa”, reče Frejzer, okrećući list, „ah, pod novom upravom, postala je poznata kao 'Mreža' i operisala je na međunarodnom nivou. Bavila se krađom umetničkih dela i dragulja; švercom; manipulisanjem devizama i zlatom; ali i špijunažom.”

„Ono što ja znam”, reče ona, udahnuvši dim iz cigare, „jeste da 'Mreža' ni u jednom trenutku nije trgovala tajnama koje pripadaju Vladi Njenog veličanstva.”

„Razmišljali smo o tome”, reče Tarant zamišljeno. „Možete li da nam nagovestite razlog?”

„Možda je osoba koja je odgovorna za to želela da se nastani ovde, pa nije htela da bude proglašena za nepoželjnu.”

„Zašto ovde?”

„To je već možda duga priča. Mislim da i nije važna.”

„Takođe smo zabeležili”, reče Frejzer zamišljeno, „da se 'Mreža' uopšte nije bavila veoma profitabilnim kriminalnim poslovima – drogom i razvratom. A u dva navrata je pružila dragocenu pomoć Birou za narkotike Sjedinjenih Država.”

Ona klimnu glavom. „Tako ja razmišljam. Mislim da, ako čovek ima pravilan stav, mora delovati pozitivno kad se pruži prilika.”

„Ono što je sigurno”, reče Frejzer, „znamo da ste se 1962. godine udali za jednog engleskog propaliteta i u Bejrutu se razveli od njega. Verujemo da je to bio čisto finansijski aranžman zbog dobijanja britanskog državljanstva.”

„Da. Čisto i jasno.” Opet joj iznenada osmeh ozari lice. Frejzer pročisti grlo, sa izrazom nelagodnosti, i opet se zagleda dole u tekst.

„Pa”, nastavi on, „sada se vraćamo u vreme dve ili tri godine nakon osnivanja 'Mreže', kada vam se pridružio Vilijam Garvin. Imamo ovde dodat njegov dosije.” Okrenuo je nekoliko listova. „On je bio u popravnom domu u Engleskoj, a kasnije odležao dve kratke zatvorske kazne pre nego što je otišao u svet. Zatim je godinama zapadao u raznorazne nevolje u raznim delovima sveta. Preskočiću detalje koje imamo, ali verujemo da ste ga našli u Sajgonu pošto je otpušten iz Legije stranaca. Od tog trenutka se, ah, vraćamo na teren spekulacija.”

Frejzer zastade i otpi malo brendija. On je prosto obožavao brendi i Tarantu je bilo veoma interesantno da ga posmatra kako nemo i mirno uživa u tome. Ostavši za trenutak hrabro ukočen, Frejzer spusti čašu i, uzdržavajući se, nabra nos.

„Izgleda”, reče, vrativši se dosijeju, „da je Vili Garvin šest ili sedam godina bio vaš blizak saradnik, gospođice Blejz, dok 'Mreža' na kraju, ovaj, nije razdeljena upravnicima ogranaka u raznim državama?”

Zatvorio je fasciklu i prepredeno digao pogled. „Znamo da ste oboje došli u ovu zemlju pre jedanaest meseci, gospođice Blejz, i znamo da je Garvin kupio krčmu *Mlin*, na reci. Znamo i da ste oboje vrlo bogati, što može da objasni zašto nije bilo”, zastao je i lukavo pogledao, „nikakvih, ahm, nelegalnih aktivnosti od tada.”

„Vrlo dobro”, reče Tarant. „Divno artikulirano, Frejzeru. Izvanredno izgovarate samoglasnike.” Uzvratio mu je očekivanim osmehom odobravanja i on je radoznalo pogledao prema Modesti.

„Zanimljivo je”, reče ona polako, „ali kao što kažete, uglavnom su to spekulacije. Mislim da vam ne bi bilo od koristi da povlačite drastične poteze.”

„Nisam ni imao nameru.” Tarant zastade i nastupi tišina. Jedna od dobrih stvari kod ove devojke je bila ta što je nije brinula tišina. Davala je vremena za razmišljanje ne žureći da ispuni tišinu.

Tarant je sada razmišljao i bio svestan razočaranja. Devojka ga je očarala. Bila je lepa i inspirativna. Ta smirenost, posle njene čudne, mračne prošlosti, bila je neverovatno uzbudljiva. Ali nešto je tu nedostajalo, nešto što je naučio da oseti kod svojih agenata, kao što je mogao da oseti kvalitet fine cigare pre nego što je zapali.

Šta je posredi – bilo je teško odrediti. Možda je više sposobnost nego osobina. Sposobnost za svirepu okrutnost, udružena sa nesalomljivom voljom. Blagi bože, mora da je to nekada imala. Da li je s vremenom izgubila? Do sada to nije osetio kod Modesti Blejz. Bila je savršeno opuštena, savršeno se kontrolisala, i to je bilo očigledno. Ali nije

osetio životnu sposobnost da se pretvori u tigricu. Da li je čelična srž zarđala i plamen volje ugašen?

„Daleko smo od toga da na bilo koji način upotrebimo svoje sumnje protiv vas”, reče on prijateljski. „Više smo se nadali da bismo mogli da vas iskoristimo.”

Otpila je iz čaše crvenog vina, ne skidajući pogled sa njega.

„Mene niko ne koristi, ser Džeralde”, odgovori ona vrlo tiho. „Niko. To sam davno odlučila, pre nego što dosije počinje.”

„Razumem. Ali nadao sam se da ću vas nagovoriti.”

„Kako?” Radoznalo ga je posmatrala. Tarant se zagledao u vrh svoje cigare, pa uzgred baci pogled prema Frejzeru, koji je sedeo sa jednom rukom na kolenu. Prsti su mu bili ispravljani i blizu jedan drugom. Dlan je bio okrenut nadole. Frejzer je mislio da to treba odigrati iskreno. Tarant takođe.

„Svesni smo da bi bilo besmisleno nuditi vam novac, gospođice Blejz”, reče. „Ali možemo da vam ponudimo Vilija Garvina.”

„Vilija?” Njene crne obrve se podigoše.

„Da. Jeste li skoro bili u kontaktu sa njim?”

„Nisam otprilike šest nedelja. Tada je došao u grad na par noći, i proveo ih je ovde. Otišli smo zajedno u *Mlin* za vikend, da isprobamo njegov novi gliser. Posle toga sam bila mesec dana sa nekim prijateljima na Kapriju i vratila se pre nedelju dana. Nisam mu se javljala.”

„Nećete ga naći u *Mlinu*.”

„To me ne iznenađuje. Vilijev san da sam vodi sopstvenu kafanicu brzo je izbledeo. Stalno je u pokretu, a ima i veliki spisak divnih devojaka. Od prvoklasnih do običnih.”

„Nije ljubavna romansa razlog njegovog odsustva. Daleko je odavde, na drugoj strani sveta. I u zatvoru je, gospođice Blejz. Ne pod pravim imenom, mogu da dodam. Ali nije ni važno pod kojim imenom čovek ide na vešanje.”

Tarant je beskrajno uživao u onome što je zapazio. Modesti Blejz nimalo nije promenila izraz lica, ni položaj tela. Sedela je podvučenih nogu na kraju kauča, sa čašom vina u ruci. Ništa se nije promenilo. Pa ipak, odjednom, kao da je celu prostoriju ispunio elektricitet energije njenog nepokretnog bića.

Tarantu je to izgledalo kao miris oluje, pri čemu se statički elektricitet napinje do krajnosti pre nego što strahovitom eksplozijom ne udari u tlo.

„Vešanje?” Glas joj je još uvek bio tih. Tih, pomisli Tarant, kao ratni zov Rolandovog roga¹.

„Ili streljanje”, odgovori on i kratko mahnu rukom. „Stvar nije hitna jer je situacija... tamo gde se Garvin nalazi još uvek pomalo haotična. Mislim da još ima taman dovoljno vremena da neko nešto učini, možda u narednih osam ili devet dana.”

Modesti Blejz zgnječi polupopušenu „perfekto fino” i privuče teglicu od sevrskog porcelana bliže sebi. Iz nje uze debeli, crni list duvana i žuti papir. Ne razmišljajući o tome, vešto je raširila list duvana preko papira, uvila ga i upalila.

„Pomalo zagonetno mi je sve to, ser Džeralde”, reče.

1 Roland (? – 15. avgust 778) – Bio je franački vojskovođa u službi kralja Karla Velikog. Roland se u poeziji povezuje s mačem Durendalom, konjem Vilantifom i rogom olifantom. Na kraju bitke sa Saracenicima – zapravo Baskima – kod pirinejskog klanca blizu sela Ronceval, Roland biva smrtno ranjen. Uzalud doziva pomoć duvajući u svoj olifant. (Sve fusnote u tekstu su prevodiočeve.)

„Da. Smišljeno, naravno.”

„Za šta sam vam ja potrebna?”

„Za jednu operaciju”, ubaci on hitro. „Jedan specijalan posao, draga moja. To je sve. Nešto za šta imate jedinstvene sposobnosti, a možda će biti samo informativno osmatranje.”

„Zauzvrat ćete mi reći gde je Vili Garvin sada?”

Njeno pitanje je ostalo da lebdi u vazduhu. Tarant otpi i spusti čašu. Frejzerova ruka, još uvek na kolenu, bila je okrenuta i opušteno savijena. To mu je bio znak da ne popušta lako u pregovorima. Tarant je shvatio, ali odbi taj savet.

„Ne”, reče ustajući. „Biće to poklon, gospođice Blejz. Mi sada odlazimo, a i siguran sam da treba mnogo toga da pripremite za vrlo kratko vreme. Frejzeru, dajte gospođici Blejz kopiju te poruke, molim vas.”

Frejzer u trenutku zaprepašćeno raširi oči, a zatim se sabra i ponizno sagnu glavu, pa poče da pretura po akten-tašni. Pružio joj je otcepljeni list na kožnom držaču i ona ode polako do velikog prozora čitajući ga, sa cigaretom među prstima.

„Hvala vam.” Ponovo je otišla do njih dvojice i vratila list Frejzeru, gledajući Taranta. „Shvatam da taj vaš posao nije hitan, ser Džeralde. Biću van zemlje sledećih desetak dana.”

„Bilo bi mi vrlo drago ako bismo mogli da se vidimo kad se vratite.” Uzeo ju je za ruku. „Doviđenja, nadam se da će vaš put biti uspešan.”

„Hvala vam još jednom.” Pošla je sa njima do uzdignutog foajea i lifta. Vrata kliznuše nazad kad je stisnula dva dugmeta na kontrolnoj tabli.

„Vi ste pametan čovek, ser Džeralde.” Zainteresovano ga je posmatrala. „Kako ste znali?”

Piter O'Donel
MODESTI BLEJZ

Za izdavača
Dijana Dereta

Izvršni urednik
Anja Marković

Lektura
Dijana Stojanović

Korektura
Aleksandra Šašović

Likovno-grafička oprema
Marina Slavković

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-162-3

Tiraž
1000 primeraka

Beograd 2018.

Izdavač / Štampa / Plasman
DERETA doo
Vladimira Rolovića 94a, 11030 Beograd
tel./faks: 011/ 23 99 077; 23 99 078

www.dereta.rs

Knjižara DERETA
Knez Mihailova 46, tel.: 011/ 26 27 934, 30 33 503

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.111-31

О'ДОНЕЛ, Питер, 1920–2010

Modesti Blejz / Piter O'Donel ; prevod s engleskog Dragan Golubović. – 1. Deretino izd. – Beograd : Dereta, 2018 (Beograd : Dereta). – 289 str. ; 21 cm. – (Biblioteka Stripoteka)

Prevod dela: Modesty Blaise / Peter O' Donnell.

– Tiraž 1.000.

ISBN 978-86-6457-162-3

COBISS.SR-ID 256160268